

ZASP

Związek Artystów Scen Polskich ZASP-Stowarzyszenie

**NAGRODA IM. ANDRZEJA NARDELLEGO
PRYZNANA
PRZEZ SEKCJĘ KRYTYKÓW TEATRALNYCH ZASP
ZA NAJLEPSZY DEBIUT
NA SCENACH TEATRÓW DRAMATYCZNYCH
W SEZONIE 2024/2025**

Warszawa, 30 marca 2026 roku

TEATR
NARODOWY

William Shakespeare

Hamlet

The Tragedy of Hamlet, Prince of Denmark w przekładzie Stanisława Barańczaka

reżyseria
Jan Englert

scenografia
Wojciech Stefaniak

kostiumy
Martyna Kander

muzyka
Aleksandra Gryka

choreografia
Tomasz Wygoda

reżyseria światła
Karolina Gębska

projekcje wideo
Jagoda Chalcińska

układ pojedynku
Przemysław Wszyński

narodowy.pl

© Teatr Narodowy, Warszawa 2025

Wszystkie prawa zastrzeżone

Wszystkie prawa zastrzeżone

Ministerstwo Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

Wszystkie prawa zastrzeżone

HUGO TARRES

Laureat Nagrody im. Andrzeja Nardellego
w sezonie 2024/2025

fol. Marta Ankiersztein/Archiwum Artystyczne Teatru Narodowego

LAUDACJA

Hamlet to brzmi dumnie

To jest nie tylko najlepszy debiut sezonu. Niewątpliwie jest to najbardziej znaczące aktorskie „wejście smoka” w ostatnich kilkunastu latach.

Hugo Tarres - Hamlet. Objawienie, wydarzenie - już w dniu premiery w Teatrze Narodowym powszechnie dały się słyszeć takie opinie, podszyte niekłamany podziwem. Na kolejnych spektaklach ta pewność przerodziła się w entuzjizm, reakcje publiczności po ponad trzygodzinnym wieczorze szekspirowskim przypominały te z koncertów rocka. Nic dziwnego. Młodzieńcza pasja i zadziwiająca dojrzałość, błyskotliwa, iskrząca energia, brawura emocjonalna, dyscyplina intelektualna, wreszcie najzwyczajniejsza radość grania, może nawet cudownie naiwna wiara w teatr. To wszystko, najogólniej mówiąc, określa istnienie Hamleta – Tarresa w wybitnej realizacji Jana Englerta. Student warszawskiej Akademii Teatralnej tę najdonioślejszą rolę światowego teatru przywdział jak drugą skórę.

Hamlet, co wiemy, jest najobszerniejszą sztuką Szekspira, obliczono, że ma 4024 wersy i wystawiony w całości trwałby zapewne około sześciu godzin. Ważne jest to, jak dokonuje się skreśleń, jak rozkłada akcenty, wydobywa z tej krwawej opowieści za każdym razem odmienną optykę, hierarchię, dominantę. Sprawy są tu splątane jak świat, nawet jak Wszechświat, wszechświat ludzki. Istotne na co zostanie skierowany reflektor - oto jest pytanie.

W inscenizacji Jana Englerta nie ma prostych schematów, jednoznacznych uproszczeń, nie chodzi po prostu o miłość czy zbrodnię, przemoc, czy politykę. Filarami tej inscenizacji jest, jak sądzę, przekonanie o powtarzalności mechanizmów społecznych i pytanie, od wieków po kres pozostające bez odpowiedzi, pytanie o sens życia. Englert proponuje nam wnikliwy rebus intelektualny, mając oręż w postaci zjawiskowego Hamleta, który narzuca przedstawieniu straceńczy rytm, rozgrywając igraszki strachu i czułości.

To Hamlet ogląda świat. My także widzimy świat z perspektywy Hamleta, inne perspektywy są mniej znaczące. Hamlet, zbuntowany i samotny, zawieszony pomiędzy skrajnościami, zna poczucie bezradności, zemsty i pogardy. Szuka sensu i szczęścia, docieka prawdy, prowokuje los, manipuluje otoczeniem - ogromny bagaż emocjonalny, właściwie cały podręcznik psychologii w jednym, obłądny *roller coaster*. A przy tym potrafi oddawać się błazenadzie, użyć ironii jako groźnego narzędzia, grać w grę, być kimś innym pozostając sobą, zonglować zachowaniami tak, by osiągnąć zamierzony cel. Jak niebywale ekwilibrystyki wymaga pokazanie tak złożonego portretu na scenie. I to wtedy, kiedy się ma 21 lat!

Debiutujący na Scenie Narodowej Hugo Tarres prowadzi rolę jak w transie. Jest wyrazisty, skupiony i po prostu naturalny, kompletnie zwyczajny. Z hipnotyzującą lekkością zmienia klimaty i akcenty, jest spontaniczny i zegarmistrzowsko precyzyjny, dojrzewa z minuty na minutę. Jest wiarygodny, współczesny, chciałoby się powiedzieć, że przed momentem wszedł z ulicy, żeby opowiedzieć nam swoją historię. W ten oto sposób objawia się to, co w sztuce teatru najistotniejsze - nie mechaniczne opanowanie tekstu, a myślenie tekstem. Młody debiutant opanował tę sztukę do perfekcji. To opracowanie roli będzie zapewne przedmiotem

głębszych rozważań. Za motto niech posłuży przypomnienie legendarnej tezy Petera Brooka, który porównywał aktora i samuraja. Obydwaj - twierdził - nie mogą być spięci, tylko doskonale wyćwiczeni i zarazem prości jak dziecko i jak szaleniec. Coś z tej refleksji tkwi w warszawskim Hamlecie.

Słychać tu i ówdzie głosy porównujące kreacje aktorskie na przestrzeni dziejów. Jakie to ma znaczenie dla pokolenia, które po raz pierwszy spotyka Hamleta? Dla samego młodego aktora, który jest tu i teraz? Dla przykładu - przywoływanie kreacji Wysockiego w teatrze Lubimowa na Tagance (widziałam, pamiętam), dzieje się zapewne dlatego, że obydwoj, Wysocki i Tarres, noszą gitarę. Taki zabieg interpretacyjny omija sens dużym łukiem...

Jeszcze jeden aspekt: sceniczna relacja Hamlet - Ofelia. Niezwykła naturalność, wdzięk, szczerość, spontaniczność, jakaś nienazwana chemia między młodymi artystami. Jan Englert miał tysiąc procent racji i mądrą intuicję obsadzając w roli Ofelii Helenę Englert, co - jak pamiętamy - stało się przedmiotem małoszkowatych, niegodnych uwag kierowanych przed premierą wobec reżysera.

Powtórzmy jeszcze raz. *Hamlet AD 2025* to przedstawienie wybitne. Zachwycający, wspaniały finał artystycznej dyrekcji Jana Englerta w Teatrze Narodowym. To szczęśliwa figura sukcesu młodego debiutanta, który przebojem wchodzi do teatru. I zasłużenie znalazł się już w zespole Teatru Narodowego pod nową dyrekcją Jana Klaty.

Dodać trzeba, że dla Hugo Tarresa sezon 24/25 stał się czasem podwójnego debiutu scenicznego. We wrocławskim Capitolu we wrześniu dawano premierę *Romea i Julii* w musicalowej wersji Jana Klaty. Tarres grał tam chwalonego Merkucja. A już 12 kwietnia triumfował w warszawskim Narodowym.

Żeby zakończyć pół żartem, pół serio - Hugo Tarres staje się właśnie najmłodszym Hamletem teatru polskiego. Zdetronizował w tym rankingu Wojciecha Malajkata, który to (1986) jako świeżo upieczony absolwent łódzkiej Państwowej Wyższej Szkoły Filmowej Telewizyjnej i Teatralnej im. Leona Schillera, został zaproszony do Teatru Studio przez Jerzego Grzegorzewskiego.

Reszta jest milczeniem.

Krystyna Gucewicz